

На живите

Ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоана. Размишление върху стиха: „Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите“.

Когато човек наблюдава изгрева на слънцето, не е важно толкова какво мисли той, но какво замисля да прави. Ако в този момент човек замисля да посади някаква семка, той ще се ползва от това. Обаче, ако слънцето го завари в момент, когато нищо не замисля, той губи. Защо? – Слънцето няма да му съдейства. Извади гнилото от въжето, за да се избавиш от голямата беда, която те очаква. Запали свещта на твоя живот, за да се осмисли целия живот. След като се извърши една работа, само тогава тя придобива своята сила и цена. Семката пониква, когато се посее; водата измива, когато се полее; свещта свети, когато се запали. Всяка добра работа е начало на разумното в света. Лъчът показва изгрева на слънцето; слънцето говори за своя господар; росната капка говори за силата на слънчевата топлина; цветът говори за силата на Божията Любов, която възраства всичко в света.

Ако мислиш, че светът е създаден за тебе, запитай се, ти за кого си създаден?

Ако светът няма отношение към тебе, запитай се тогава, какво е твоето отношение към самия тебе?

Ако мислиш, че си от умните, запитай се, защо се безпокоиш?

Ако мислиш, че си от силните, запитай се, защо имаш нужда от лекар?

Ако мислиш, че си от богатите, запитай се, защо имаш нужда да ти дават?

Ако мислиш, че си от безстрашните, запитай се, защо сърцето ти трепери?

Запитай майката, защо ѝ е детето.

Запитай рибата, защо ѝ е водата.

Запитай ученика, защо му е книгата.

Запитай колата, защо ѝ са колелетата.

Запитай лозата, защо ѝ е гроздето.

Запитай най-последно себе си, защо ти са страданията.

Ако говориш за слънцето и не го виждаш, ако говориш за книгата и не можеш да я четеш, ако желаеш водата и не можеш да я пиеш, ако търсиш хляба и не можеш да го ядеш, ако търсиш Любовта и не

можеш да я получиш, какво си придобил? Ако след всички тия усилия заприличаш на скъсан парцал, какво си постигнал? Ако слугата е измел къщата и вдигнал всичкия прах в нея, изчистил ли е къщата от праха? Най-безвредното от къщата слугата е изнесъл вън, а най-опасното – праха, е оставил вътре. Запитай се тогава колко струва това метене. Прахът се изчиства само с вода, а не с метла. Водата се слага на работа само при топлина. Топлината се слага на работа само при светлина. Запитай се тогава, с какво се слага светлината на работа? Ако плодът знае, откъде е откъснат и къде са го сложили, а не знае кога ще се върне, може ли да се каже колко е научил? От тия мисли се вижда, че хората не знаят най-елементарните работи в живота, вследствие на което грешат. Че грешат, това се вижда и в самия им език. Те говорят едно, разбират друго, вследствие на което изпадат в грешки, в заблуждения. Съвременните народи нямат една строга определена граматика, нямат един съвършен език. За пример, вие казвате: „любя...“ – Кой люби? – „Аз.“ – Кой е този аз? – Мнозина излизат на сцената, защото всички са все аз. Казвате още: „Аз любя еди-кого си“. – Кой е този еди-кого си? Пак се явяват много. Ако на хиляда души покажат един килограм хляб, всички ще кажат: „Дайте го на мене“. – Кой е този мене? Мене, това са хилядата души. Кому ще се падне този хляб? Мъчно е да се реши на кого да се даде хляба. Не, има начин, по който може да се раздели хляба между хилядата души, и всеки от тях ще бъде задоволен. Ще сложите хляба в един голям котел с вода и всеки ще сърба оттам. Днес хората не могат справедливо да разделят общите блага помежду си, понеже всеки иска отделно за себе си да бъде щастлив като росните капки. На росните капки може да им се каже само къде е майка им – нищо повече. Някое дете се качило на гърба на една мечка и плаче, търси майка си. Майка му се е качила на една скала. Нека отиде при скалата, там ще намери майка си. Думите „майка“, „мечка“, „росна капка“, „скала“ са символи, които трябва да се преведат. Иначе те ще останат така неразбрани, както са неразбрани много думи, които учените употребяват в езика си. Съвременните философи си служат с думите „есенциално“, „субстанциално“ и т.н. Какво разбират те под думите „субстанция“, „есенция“? Това са неопределени понятия. Според тях субстанция е някакво вещество, което изпълва пространството. Те дават известно определение за субстанция, а се натъкват на друга неопределена идея – идеята за пространството. Тя пък влече след себе си неопределената идея за времето и т.н. Според мене пространството е един щедър господар, който дава на всички. Щом отидете при него,

той казва: „Ето, изберете си, което място искате и колкото искате“. Нищо повече няма да ви каже. Времето пък е скържав господар. Като отидете при него, то веднага ще ви пита колко искате. След това ще вземе метъра и ще мери: един, два, три, десет и повече сантиметра. Като измери колкото сте искали, ще каже: „Плащайте сега“. Значи времето и пространството са двама господари с различни характери: първият е стегнат, той държи сметка и на пращинката. Вторият има широко сърце, той дава, колкото искате. Който е недоволен от живота, това показва, че времето го управлява; който е доволен от живота, пространството го управлява. Това е най-простата, най-елементарната философия, която дава донякъде само едно определение за понятията време и пространство. Някой казва: „Мене ме управлява Любовта, аз от нея се ръководя, а не от пространството или от времето“. Ако ти, наистина, живееш в Любовта, а се безпокоиш каква е тази Любов, тя е временна любов. Временната любов всякога на дребно мери. Тя пита: „Колко искаш от любовта?“ – „Малко искам.“ – „Взemi тогава“ – измерва и ти дава. Ако си богат и се безпокоиш, времето те управлява. Ако си вярващ и се безпокоиш, времето те управлява. Щом не искаш да се безпокоиш, излез от времето и не дели нещата. Влез в пространството, разшири се и започни да твориш. Мнозина се страхуват, безпокоят се какво ще стане с тях след смъртта им и къде ще отидат. Щом се безпокоят, времето ги управлява. Те ще отидат при дядо си. – „Ами къде е дядото?“ – При прадыдо си и т.н. Това са обяснения според идеята за времето. Преди всичко дядо ви нито е дошъл отнякъде, нито е заминал за някъде. Най-първо трябва да знаете какво нещо е пространството, за да разберете откъде е дошъл дядо ви и къде е отишъл. Засега дядо ви е на слънцето, той замина с една огнена колесница. След време ще дойде друг трен, с който вие ще заминете при дядо си. До това време вие само ще му пишете. Праведните се качват на слънцето през всеки сто милиона години по един път. На вас сто милиона години се виждат много, а за мене са малко. Все едно е да ми кажете сто милиона години и сто милиона лева. Според мярката на земята сто милиона години е много време, но тази мярка не е единствената. Тя е най-слабата мярка, с която се определя бързината на движението на разните тела. Обаче, ако бързината на движещите се тела се определя според бързината на светлината, тия сто милиона години ще се съкратят. Направете изчисление, за колко време ще изминете сто милиона години, ако се движите с бързината на светлината.

Съвременните хора разполагат с ред превозни средства, едни от други по-бързи. Който се движи с бързината на модерните съобщения, толкова по-скоро учен ще стане. И обратно: който се движи с бързината на старите съобщения, толкова по-мъчно учен ще стане. Като резултат на тия разсъждения се явява едно противоречие, което може да се изрази със следния афоризъм: често слабото в света е силно, а силното е слабо. Може ли да се нарече силен кон онзи, който се управлява от едно дете? При това този кон минава за силен. Често и хората приличат на такъв силен кон. Срещате един силен, учен човек, а виждате, че една малка мисъл го управлява. Тя слага гема си върху този човек и го върти накъдето иска и както иска. Къде остава силата на този човек? Щом малката мисъл го управлява, излиза, че тя е по-силна от него. Не само малката мисъл, но и малките чувства, малките, дребни желаниа управляват човека. Ако една малка, нищожна дума произвежда в човека такъв ефект, че цяла година след това той не може да дойде на себе си, тя не е ли по-силна от него? Казано е в Писанието: „Деца управляват моя народ“. Казвам: и съвременните хора се управляват от деца. – „Ами кога ще се оправи светът?“ – Когато тия деца израснат. Светът не може още да се оправи, понеже децата, които го управляват, още не са израсли. Докато децата в един дом са малки, майката и бащата по цял ден тичат подир тях, грижат се, работят, печелят все за тях. Някога бащата се измори и каже: „Кога ще дойде ден и аз да си почина?“ – Когато децата израснат. Обаче, и да израснат децата, мъчнотията още не се е разрешила. Защо? – Защото синовете и дъщерите се женят, раждат им се малки деца, които бащата, т.е. дядото сега, отново трябва да се грижи, да тича подир тях. Един ден той пак ще каже: „Кога ще си почина и аз?“ – Когато внучетата израснат. – „Кога ще се оправи светът?“ – Когато внучетата пораснат. Този дядо пак не стои мирен, той иска да види внучетата наредени. Дойде ден, и те се оженят, родят се малки дечица, а на дядото, вече пралядо, пак предстои задачата да тича подир правнучетата, да се грижи за тях. – „Кога ще се оправи светът?“ – Когато правнучетата израснат. Не, докато хората имат такива разбирания за живота, те едни други ще си създават страдания, мъчнотии и нещастия, а светът никога няма да се оправи. Ето защо, за в бъдеще, когато светът се оправи, бащата трябва да каже: „Докато съм жив, аз не позволявам да се жените. Щом умра, тогава свободно можете да се жените“. Че съм родил деца, това е в реда на нещата, но то още не подразбира, че те непременно трябва да се женят. В това се състои разрешението на задачата. Иначе, ако синовете и дъщерите се

женят, ако внучетата и правнучетата се женят, бащата никога няма да си почине, а същевременно и светът никога няма да се поправи. Ако светът върви все по стария път, той ще прилича на търговец, който има само 10–15 хиляди лева на разположение и влиза в едно предприятие, от което в няколко години изкарва внесените пари и успява да се пооблече, да се нахрани. Недоволен от това, той се впуска в по-голямо предприятие, където може да спечели, а може и да изгуби. Казвам: не влизай в ново предприятие, остави други да свършат започнатата работа. Ако не послуша, той ще обърка сметките си, ще се яви някаква криза в положението му и тогава ще каже: „Отидоха внуците!“ След това трябва да минат 40–50 години, докато се оправят работите, а в това време той ще остарее и не ще може нито да оправи работите си, нито да си почине. Казвам: не започвай работа, в която ще закъсаш. Който не разбира този закон, ще каже: „Нима не трябва да се работи?“ – Трябва да се работи, но според вътрешните и външните сили, с които човек разполага. И работата се подчинява на известни закони. Вземете пример от римската империя. На времето тя се славеше с величие, заемаше първо място между държавите. По нейните закони и до днес се управляват европейските народи, но къде остана тя? Ще кажете, че внуците и правнуците са виновни, те задигнаха дядото. Добре, ето, съвременните народи създават нови закони, но ще оправят ли те света? По този начин светът не може да се оправи. Днес между народите се явява само надежда за спасение на света, но те нямат методи, чрез които да го спасят. Положението на сегашните хора е като това на онзи кон, който цял ден въртял дарака, а вечерта получавал малко сено. Пред него имало една площ, на която била поставена торба със сено, но площта била така приспособена, само да се лъже конят, че ще достигне сеното, за да върви даракът. Конят въртял дарака, вълната се разбивала и едва вечерта той хапвал от сеното. Та и съвременните хора имат един такъв идеал, поставен на една площ пред дарака, и те трябва цял ден да обикалят около площта, за да получат вечерта една шепа сено. Вълната на господаря се разбива, а човекът с години обикаля около площта, дано постигне своя идеал. Понякога вие се смеете на този кон, че цял ден обикаля да стигне сеното, но всеки изпада в това положение, да се върти около сеното и да не го достигне. Днес конят е свободен. Вместо него се употребява парна или електрическа машина. Това показва, че и човек един ден ще се освободи. И той ще се домогне до онези начини, чрез които ще постигне своя идеал. Значи има един разумен начин за разрешаване на въпросите. Щом човек се домогне до този начин, той

ще придобие желания мир в душата си. Не разрешавай това, което е разрешено. Не прави това, което е направено. Щом съзнаеш, че други са го разрешили и направили преди тебе, нищо друго не ти остава, освен да вървиш напред. Ти разреши само това, което на тебе се пада. В даден случай на всеки човек са дадени задачи, които той сам трябва да разреши. При това, дойде ли човек до положение да разрешава една задача, той не трябва да се безпокои. Ако листът на едно дърво се безпокои как ще прекара живота си, той нищо няма да разреши. Това не е философия. Задачата на листа е да се държи за клона и да работи. Как стои, ще стане ли по-голям, какво ще стане с него, това не е негова работа. Колкото и да мисли по тези въпроси, той по-голям няма да стане. Неговата задача е да работи, за да мине от една форма в друга. Листът трябва да мине в малко клонче; малкото клонче – в голям клон; големият клон – в дърво; дървото – в плод; плодът – в семка; а семката трябва отново да се върне в живота, да се пресъздаде.

Следователно и задачата на човека се състои в това, да се пресъздаде, да намери начин как да постигне това пресъздаване. Това значи: човек трябва да намери начин да измени външните условия на своя живот, да ги подобри. В това се състои новата философия, новата наука. За тази цел човек трябва да намери правия път. Ако не намери правия път, той ще се уплаши и нищо няма да постигне. Листът не може да мине направо в цвят, нито цветът може да мине направо в семка. Тези процеси са последователни, непрекъснати. Никакво прескачане не може да става; всичко подлежи на постепенни промени. Когато виждаме, че листата на някое дърво капят, това е привидно така. Всъщност листата от дървото на живота никога не окапват. Същото може да се каже и за плодовете му. Неговите листа са за лечение, а плодовете му – за храна. На същото основание и в човека има неща, които никога не съхнат и никога не окапват. Те остават в човека от младини до старини. Външно човек може да остарее, да побелее, но вътрешно той остава малко дете. Следователно дръж се за това, което не остарява. Това, което остарява, дай на хората. Питам: какво виждаме в живота? – Младите обичат да носят дрехи, които им придават вид на стари. Старите пък гледат да се освободят от всичко старо, да се подмладят. В това отношение старите хора, като се натоварят с голям багаж от книги, дрехи и други вещи, принуждават се да ги продават. Младите купуват тия вещи. Така става смяна между едните и другите. Младият купува

някаква стара книга и казва: „Доволен съм, че си купих една ценна книга“. Старият казва: „Благодаря на Бога, че се освободих поне от една книга“. Сега, като слушате да ви се говори, вие приличате на онзи човек, който бил добре нагостен от своя приятел, но като си излязъл оттам, казал: „Ами утре?“ Помнете: има само един ден, когато можеш добре да нахраниш човека. Щом този ден се нахрани, той вече е осигурен за всички останали дни, няма защо да се безпокои повече. Този ден е наречен свещен ден. Попадне ли човек в този ден, той няма какво повече да мисли. Неговата работа е осигурена вече. Казвам: гледайте да влезете в този свещен ден. Влезете ли в този ден, работата ви е осигурена за милиони дни и години, няма защо да се осигурявате. Ако не можете да влезете в този свещен ден, все ще мислите какво ще ядете днес, какво утре и ще гледате по три пъти на ден да се осигурявате. Не се безпокой за това, за което другите се безпокоят. Не плачи за това, за което другите плачат.

Беседа от Учителя, държана на 21 август 1932 г., 5 ч. сутрин.